

Xəyal anı

Bir sevginin cizgiləri

Yenə çəkilməmişəm özümə. Yenə duyğularla, fikirlərlə, xatirələrlə, xəyallarla, bir sözlə, özüm öz dünyamla üz-üzə oturmşam. Göz-gözə dayanmışam. İndiki anda səsinə də eşidirəm, nəfəsinə də duyuram, gözlərini də görürəm, hətta saçların da toxunur üzümə. Amma bunlar hamısı xəyaldı, yəni mənim görmək istədiyim, yaşamaq istədiyim anın xəyalı!..

Özüm-özümə dialoq qurmuşam. Sual verirəm, cavab sükut olur. Cavab verirəm, sual sükuta çevrilir. Bilmirəm, bu nəyin göstəricisidi, nəyin əlamətidir və ümumiyyətlə, mənim bu halım nədən xəbər verir, məni hara aparır. Bax, bilə bilmədiyim və adını eşitmədiyim, sualını vermədiyim, cavabını dinləmədiyim bu dialoqun təsvirini necə edim, şəklini necə çəkim? Onları qələmlə dəftərə necə yazım? Yəqin ki, bu sualları oxuduğunuz anda bir qisminiz acıyırsınız mənə, bir qisminiz irad tutursunuz, başqa bir qisminiz yol göstərsiniz və yaxud da əlinizi yelləyib keçib gedirsiniz.

Hətta hansısa bir sözü dilinə gətirəniniz də var. Amma mən başımın xarab olduğuna hələ ki, inanmıram və onun əlamətini də hiss etmirəm. Lakin özüm də bilirəm ki, könüllü şəkildə həyatımın mənasına çevirdiyim yaşam son nəfəsimə qədər mənimlə birlikdə olacaqdır. Çünki o, mənim ruhumun ifadəsidir, ürəyimin özüdür.

Belə olan halda bütün iradları da, təklifləri də, hətta halıma acımaları da qəbul edirəm. Ona görə ki, mən onların içərisindəyəm. Onlar da mənim həm daxili, həm xarici yozumda elə özüm deməkdir. Bir az da dəqiq ifadə etsək, necəyəmsə, yaşadıklarım da elə onun özüdür, təsdiqidir. Sadəcə olaraq mən danışırım, yazıram, xatırladıram. O isə dinləyir. Amma... Nə cavab verir, nə də yolundan qalır!..

Hə, elə bilməyin ki, səsim, sözüm eşidilməyəndə "Sınıb qol qanadım yanıma düşür". Xeyr, məni eşitməyəndə də, dinləmək istəməyəndə də öz içimdə onun özü ilə, şəkilləri ilə, səsi ilə, hərəkətləri ilə danışırım. Və bilirəm ki, ruhumun bu hayqırtıları nə vaxtsa onun da qapısını döyəcək, onu da yuxusundan səksəndirəcək.

O da hansısa bir anda başını qaldırıb gözlərimin içinə baxıb ürəyini göstərib nəse deyəcək. Amma hələlik "o nəseni tapa, tuta bilmirəm". Əvəzində isə ona deyirəm:

*Həqiqətsən, ya xəyal,
Can um, deyim buyur al!
Canım ol, canımda qal -
Ayrılib getmə məndən.*

*Sən gecikən sabahın
Könlümü deşən ahı
Dəyişib nişangahı
Sıyrılib getmə məndən.*

*Ömrə işıq, şüa ol
Ən müqəddəs dua ol.
Ürəyimə yuva ol -
Getmə, sən getmə məndən.*

Zaman öz işindədi. Saat öz bildiyi kimi ötüb gedir. Kimsə zamanın, ya saatin hardasa özünə qoşulub, kimsə zamanın, ya saatin axınına düşüb, kimsə də mənim kimi zamanı durdurmağa, saatin əqrəblərini geri fırlatmağa çalışır.

Özü də bunun mümkün olmadığını bilə-bilə. Bu, hardasa küləklə döyüşməyə, yağışla vuruşmağa bənzəyir. Bu, hardasa bir selin, bir fırtınanın qarşısını kəsmək üçün qollarını açmağa bənzəyir. Amma... Bütün bunlar baş verə-verə, cərəyan edə-edə insanı durduğu nöqtədən, olduğu anın içindən çıxmağa qoyur. Şəxsən mən elə bilirəm ki, bu yazını diktə etdiyim məkandan kənarda bir boşluq var, bir kimsəsizlik var və mən bu otaqdan kənara çıxsam o boşluğa düşəcəm, o kimsəsizliklə itib batacam. Bu da səbəbsiz deyil. Çünki mənim sözümün də, səsimin də, duyğularımın da, fikirlərimin də, hətta nəfəsimin də cücərdiyi, pöhrələndiyi, pərvazlandığı yerdə bu aid olduğum məkan. Bu yerdə sən mənimləsən, sən yanımdasan, sənənlə üz-üzəyəm, səni görürəm, səni eşidirəm. Ona görə də bu otağa daxil olanda bir anlıq donub qalırım, çünki sən burda ola-ola durub məni qarşılamırsan, boyuma sarılmırsan. Bax, onda içimdəki tənhalığın nə qədər güclü olduğunu hiss edirəm. Özü də getdikcə daha çox güc gəlir tənhalıq mənə. Elə bil ki, dizimin taqəti, gözümün nuru azaldıqca gücüm də tükənir, müqavimətim də azalır. Deyə

bilərsiniz ki, burda yaş faktoru da var. Amma mən içimdəkiləri heç vaxt yaşla uyğunlaşdırmamışam. Heç vaxt duyğumu yaşamın boyuna biçməmişəm. Yəni mənim üçün sənənlə varlığın və sənənlə olan o böyük sevgim yerdən göyə qədərdir. Sən Tanrı dərğahındakı ən müqəddəs mələk, mən ona biyət edən bəndəyəm. Sən məni görməsən də və yaxud görmək istəməsən də, bu sevgi dini mənim üçün hər yeri, hər məkanı gəzməli, görməli etsə də sənənlə görüş-düyüm yeri Cənnət edib mənim üçün. Mən xəyalən, ruhən sənənlə həmişə Cənnətdə görüşürəm. Xatirələrimin, istəklərimin və sevgimin cənnətində. Məhz bu səbəbdəndir ki, gəzdirdim, keçdirdim hər yerdə iz axtarıram. Bizi bir-birimizə bağlayan, bizi bir-birimizə xatırladan iz... O xatırlatmalar da yavaş-yavaş pıçılıtya çevrilir, misralanırlar. Bax, onda özüm də bilmədən ürəyimi açıb tökürem və rəqlərə və yazıram:

*Küçələri keçirirəm gözümün
İzlərimiz neçə yerdə uyuyur.
Utanıram, zəhləm qaçır özümün
Unudulan izlər bizdən soyuyur.*

*Hər ləpirdə bir xatirə, bir həmir
Az qalırım dəli olam, dəli mən.
Toxunduğum xatirələr tərənir -
Sıxamıram o uzanan əli mən.*

*Yerlə göyün arasındaydı yuvamız
Biz olmuşduq Qoşa uçan cüt qanad
Həsret ilə uzanan bu davamız
Həyat umur, bizdən ancaq bir həyat...*

Bu şeiri vərəqə köçürəndə mənə elə gəldi ki, dayanmışam yanımda və gözünün ucu ilə misraları izləyirsən. Elə hiss etdiyim bu duyğu ilə ətrafa baxdım. Görə bilmədim. Amma içimdəki o hissiyyət mənə pıçıldayırdı ki, o, burdadı, o, yazdığını da oxuyur, danışdığını da eşidir, nələr yaşadığını da, hansı acılar çəkdiyini də gözəl anlayır. Bax, bu daxili inam od üstünə daman yağ kimi oldu. İçimdəki təlaş məni elə qarsıdı ki, həmin an mütləq səni görmək, səsinə duymaq istədim. Yerimdən qalxıb qapıya tərəf gəldim... və dayandım.

Çünki həmin anda səni görmək göyden ulduz qoparmaq kimi bir şeydi.

Yəqin ki, sən onda öz qayğılarınla əl-ələ tutub həyatını davam etdirirdin, gününü yola verirdin. Nəbilim, bəlkə də hansısa bir işi görürdün, hansısa bir

zəngə cavab verirdin. Bax, bu qarışıq duyğular məni təkrar yazı masama qaytardı. Təkrar içimdəki təlaş sözə çevirməyə və onu hamının eşidə biləcəyi bir səslə dilə gətirməyə həvələndirdi məni.

İnanın ki, açıq-aşkar sənənlə danışmış kimi söhbət etməyə başladım. Şahidim də otaqdakı çiçəklər, güllər, kitablar, dəftərqələmlər və bir də gözümün önündəki şəkillər. İnanmırsansa görüşəndə bu dediklərimdən soruşa bilərsən sənənlə necə danışdığımı...

Hə, mən deyəsən hisslərə, duyğulara çox könül verdim, çox dərinliklərə getdim. Hardasa ola bilsin ki, əhatə dairəsindən də çıxdım. Amma bütün hallarda yer necə fırlanırsa, mən də eləcə sənənlə başına fırlandım. Bir pərvanə ömrü gəlib keçdi ağılımdan.

Həsəd apardım və elə bildim ki, sən də həmin anda, həmin nöqtədə, həmin istəkdəsən. Necə ki, mən sənənlə eyni nöqtədə, eyni məqamda olanda gözlərini oxuyub, əllərinə toxunub hiss etdiklərimi sən də hiss edirsən. Və:

*Biz baş-başa qalanda
Söz qəhətə çəkilir.
Səndən öpüş alanda
Köz qəhətə çəkilir -
Üşüyür dodaqlarım.*

*Biz baş-başa qalanda
Yadlaşırıq elə bil.
Cütlüyün qorxusuna
Qatlaşırıq elə bil -
Titrəyir yanaqların.*

*Biz baş-başa qalanda
Vaxt da şimşəyə dönür.
Deyiləcək yalan da
Dilin ucunda sönmür -
Dadıram yanaqların.*

*Biz baş-başa qalanda
Sanki heç biz olmuruq
Elə ona görə də
Biz baş-başa qalmırıq -
Haqlıdı qınaqların.*

Bütün yazı boyu təkrarladığım, dönə-dönə xatırladığım və təkrar-təkrar yaşadıklarım mənim özümə aid olsa da, onun yarısı sənənlə payındı. Çünki sevgimin yarısı sənsən. O tamliğa qovuşmaq, o yarı olanları bir görmək əbədi və ruhun qədər zəruri olan istəyindi, duandı. Yəqin ki, bütün duaları dinləyən bir gün, bir an mənim də duama zaman ayırır. Və mən həmin duanın işığında göz-gözə, nəfəs-nəfəsə dayananda yenə danışmağa söz tapmayacam. Çünki onda gözlərimiz, duyğularımız bir-biri ilə sözsüz danışacaqlar, sözə ehtiyac qalmayacaq və bir də bütün bunlar mənə görə gerçəklik, sizə görə isə yəqin ki, xəyal anıdır. Ol-sun!..